

»Dobro! Kakó li sem hitel! Kàr studenci lijó od mène!« In zopet si otira z modrim robcem potno lice.

»Kakó je kàj, soror Evlalija? In tebi, poročnik?«

Kakor vidite, imela je Vrhnika tudi v tisti dóbi zgovornega župnika. Niti odgovora ni pričakoval.

»Dobro, kakor vidim. Mène, soror Evlalija, mène pa je zadela huda nesreča. Kàr obupal bi, žalosten sem, da nič takega.«

»Kakšna nesreča?« vpraša poročnik radoveden. »O tebi nismo čuli ničesar zadnje dni.«

»Velika nesreča!« odgovori župnik. »Stara moja Jera mi je umrla. Moj Bog! V najboljših letih je še bila, pa so ji nogé otekle, in zadnji petek sem jo pokopal!«

»Jera je umrla!« izpregovori redovnica sočutno. »Pomilujem te!«

»Hvala ti! Ali si danes kàj čednega privédla semkaj? Kaj praviš ti, poročnik, ki imaš strokovnjaško okó?«

»Oglej si zbrano ženstvo in izbiraj! Takšna je pravica tvoja!« odgovori pater častnik čmerno.

»Potrebujem je res, vérujte mi! Ona mi je umrla, in hiša je velika! — Kakó pa je z najnovejšim presvetlim dekretom, hihi?«

»Ali nisi bil pri avdijenciji?«

»Žàl, prišel nisem za časa!« jezí se župnik. »Konjička sta mi opešala, in prisopihal sem v Ljubljano, ko je bila že vsa ceremonija završena! No, povedalo se mi je od strani, da se nekaj kisa. Deo gratias, da sta mi opešala konjička!« (Konec prihodnjič.)

Utrnila se je zvezda . . .

Gledal sem na nóčnem nebu
Svètlíh zvezd nešteti bròj,
Jedne sem se razveselil:
Krasen bil ji sòj.

Utrnila se pa zvezda,
Ki vesel sem nánjo zrl,
Mati stvar takó razlaga:
»Nékdo je — umrl . . .«

Zjutraj res je v smrt zvonilo
Roží gòrskega svetá:
Utrnila — nádej zvezda
Méni se srcá! . . .

Bátog.

